

Tenim habitualment por a perdre les coses que ens donen seguretat, prestigi, benestar, i fins hi tot als canvis, perquè ens hem habituat, a vegades aferrissadament, al “sempre s’ha fet així...” i els canvis poden incomodar-nos.

Tenim en l’evangeli d’avui (Mt 17, 1-9) un avís del que ha de ser la doctrina compromesa de Jesús, que ofereix perdó, bondat, amor, etc., però tot al servei tots, no dels privilegiats, no! Quan ja havia explicat a tort i a dret el seu programa, els seguidors més propers li volen fer la primera tenda de protecció, podríem dir el primer temple, perquè si senten bé, segurs. Ell, rebutjant els honors i manant discreció, els acompanya muntanya avall a seguir el camí assenyalat, els allunya de la comoditat i tornant-los on hi ha el compromís entre els més necessitats, lluny de l’esplendor de la seva divinitat, els diu la molt coneguda frase “no tingueu por!”, sabedor de la que els espera si volen seguir-lo.

Llegia: “Què és el que més paralitza els cristians en el seguiment fidel de Jesucrist? Probablement la por”. I que paralitza la societat, i a cada persona una per una, a compartir fins i tot les sobres amb els qui més ho necessiten? Probablement la por.

Quan ens construïm les nostres cases amb més i més comoditats, com més coses hi guardem, quan acumulem més del necessari, contractem un sistema de seguretat o l’omplim de reixes. No hi tinc res en contra, però és evident que el provocador de cercar seguretat és la por.

Quan jo era petit, al poble, les portes de les cases “normals” eren obertes i fins hi tot podies trobar la clau al pany, per si havies de deixar alguna cosa en l’absència curta del amos de la casa. No passava igual a les cases dels “senyors”.

Hi ha por no només a que ens prenguin “coses”, aquesta seria fins un cert punt lògica, hi ha por a incomodar-nos, a perdre prestigi, a ser vistos com uns estranys si actuem diferent a la majoria i fins hi tot si parlem de coses que, tot i ser veritat, incomoden. Tenim por a córrer riscos.

Creients, o no creients, fixem-nos en l’Església com a comunitat que té com a principal objectiu predicar i aplicar el evangeli, i quan aquests exigeixen actualitzar els seus serveis i mètodes “hi ha por a tot allò que és nou, com si conservar el passat garantís automàticament la fidelitat a l’Evangeli”.

Alerta amb aquest instint de conservació! Recordem que “el Concili Vaticà II va afirmar rotundament que, a l’Església, hi ha d’haver una constant renovació, ja que la necessita sense parar pel fet de ser una institució humana”.

Així cal que no tinguem por d’assumir tensions i conflictes, no tinguem por a la investigació teològica creativa, no tinguem por de revisar ritus i llenguatges per afavorir la celebració “viva” de la fe, no tinguem por de parlar obertament del “drets humans”, ni dels de la dona, dins l’Església.

Baixem de la muntanya de l’admiració i el confort, per ser sal en una terra que córrer el risc de perdre el gust per la bellesa de la bondat i l’amor si ens tanquem, i els tanquem, en les pors i les inseguretats. Potser perdre un tipus de prestigi ens faci més humans i més propers, en definitiva més bons seguidors de l’Evangeli de Jesús.

En els Evangelis i trobarem raons d’esperança que ens han de donar prou força per allunyar aquestes pors i fer cas del nou esperit que crida a una Església en sortida.